

“

Mareike
Fallwickl
A všechno ztichlo

”

HLAS

přeložila
Michaela Škultéty

A všechno ztichlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Mareike Fallwickl
A všechno ztichlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDICE HLAS • SVAZEK 8

Vyšehrad

Mareiike
Fallwickl

A všechno

ztichlo

přeložila Michaela Škultéty

UND ALLE SO STILL

Copyright © 2024 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg
Translation © Michaela Škultéty, 2025

Cover photo by Roksana Bohomaz

ISBN tištěné verze 978-80-267-3301-0

ISBN e-knihy 978-80-267-3302-7 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3303-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3304-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Mému synovi

Áfram stelpur (í augsýn er nú frelsi)
Onward Girls (Freedom is within reach)

— *islandský protestsong, který zpívaly ženy během stávký v říjnu 1975*

Jin, Jiyan, Azadî
Woman, Life, Freedom

— *kurdský bojový pokřik feministické revoluce v Íránu v roce 2022*

Pistole

Ležím v ložnici v zásuvce komody. Mezi ponožkami. Jsem hladká, středně velká a studená. Věci, které zabíjejí, takové zkrátka jsou. A já bych řekla, že zase přišel čas. Občas slyším, jak se hádají anebo šukají, ani jedno se nedá vydržet, a on sem tam řekne něco, u čeho si pomyslím: Pusť mě k tomu a bude to, ale oni pokaždé vyndají jenom ponožky a o pár dní později je sem vyprané zase vrátí. Na takovýhle sračky nejsem stavěná. Strach a kulky do hlavy, to je moje práce. Chci, aby se třásli o život. O život, který patří jenom mně.

Pátek

Elin

Plavání otevírá den. Ráno co ráno je ve vodě. Jinak to nejde, a všechno plyne. Tíhu vcucne odtokový žlábek a už v něm zůstane. Elin položí chodidlo na dlaždičky, cítí, jak jsou hladké a teplé. Dívá se na vydrhnuté bílé obklady, na čtyři schůdky, na stříbrné madlo, nedotkne se ho, na okna sahající až k podlaze, na béžová lehátka, na mléčné plastové lamely nad úzkou spojkou do venkovního bazénu. V jedné spáře je flíček, kulatá kapka, před pár dny ji tam nechala spadnout. Fialový lak na nehty. Je to skvrna útěchy, pojistka. Že existuje něco, o čem ví jenom ona.

Pozorování je součástí celku, stejně jako dýchání. Patří jí vzduch, bazén, celý pavilon. Jak dokonalá může být vodní hladina. Pach chloru v ní vyvolává Pavlovův reflex, svaly se uvolní, tuší, co přijde. Ve vzduchu jsou cítit minerály, bublání vodních duchů, lenivé polibky, rozmočená bříska prstů s rýhami a hrbolky. Nebobtnají, scvrkávají se. Jako všechno těžké a temné. Slunce vyšlo v pět, o půl hodiny později se Elin vyprostila ze spánku s vědomím, že někdo pro ni právě teď tiše odemyká dveře. Rozsvěcí stropní osvětlení a pouští hudbu. Zatím ji neslyší, to až pod vodou. Že někdo všechno připraví, nechá přivřeně dveře. Bazén se otevírá za tři hodiny. Svlékne si župan, nechá ho spadnout. Všechno přes noc uschlo, všechny otisky mokrých prstů zmizely, smí být první, jediná.

Šestatřicet stupňů. Voda ji objímá. Mezi jejím tělem a kapalinou, která ho obklopuje, neexistuje rozdíl. Elin vypustí vzduch z plic, pomalu kráčí do středu kulatého bazénu a zakloní se. Nadechne se, zvedne nohy, roztáhne paže. A pak to přijde. Okamžik, kdy ji voda nese, objímá, nadnáší. Podle fyzikálních zákonů by žádná síla neměla klást odpor gravitaci, měla by se potopit, místo toho získá nové tělo, voda je Elin a Elin je vodou. Leží na zádech obklopená teplem, všude, až k linii vlasů a k bradě, jenom obličej zůstane venku, dýchá nosem, oči má zavřené. Nehýbe se. Hýbe s ní voda. Na stehnech ji šimrají drobné bublinky, jako by pod vodou mrholilo. Odpoutá se.

A jemná melodie, která zazní, jakmile ponoří uši, tajemství skryté těm, kdo zůstávají na hladině. Elin nechává plíce prázdné, dokud to jde, je vznášejícím se tělem, nic si v sobě nenese, nic nedokáže, mizí. Jaké by to asi bylo, rozplynout se v tomhle objetí, až by zůstal jen pocit slasti. Rozpadat se, vrstvu po vrstvě, až na kosti, na bílé načechrané cucky. Bezpečí jako hrob.

Ví, že tohle dokážou jen ženy, pozorovala to už nesčetněkrát. Jak překvapeně našpulí rty do O, když si to uvědomí. Mžourají kolem sebe, předvádějí to partnerovi, v hrdle nevěřicný smích. A pak se jejich pohled změní. Nejprve odráží úlek, protože neklesají ke dnu, jak je to učili a jak to zažily už tisíckrát, pak se naplní úlevou. I muži se o to pokoušejí, ale potápějí se, prskají bubliny, protože mají těžiště jinde, zlomí se v pase a jdou ke dnu. Někteří se jenom šklebí, jiní do žen strčí, aby si narazily hlavu o stěnu bazénu, další prostě odejdou. Mají toho dost. Nelíbí se jim, že všichni viděli, jak jsou nestabilní. Některé ženy pak své muže mlčky následují. Ale většina ne. Zůstávají samy sebou a vznášejí se dál. Napodobují Elin. Paže do stran, nohy natažené, jako by ležely na podložce, na podlaze, na posteli. Jako by měly tělo, které nic nemusí. Chodit, přikyvovat, líbit se ani odporovat. Bez tíže, bez norem, bez bolesti. A Elin věří, že na tenhle stav už nezapomenou. Že by se i ony každé ráno vracely, kdyby mohly.

Její matka plavat nechodí, ani pozdě večer, když tady nikdo není. Zřejmě proto, že pobyt ve vodě asociuje lehkost a potřebu klidu, a s něčím takovým si Alma nepřeje být spojovaná.

Elin se odrazí chodidlem a klouže pod plastovým závěsem ven. Vzduch je po noci svěží, průzračný jako rané léto, přes zavřená víčka cítí slunce. A také vděčnost. Že je sama. Nikdo ji nepozoruje, nikdo se jí nedotýká. Termální voda je zázrak. Ví, že si ji místní dřív nosili domů v konvích na mléko. O hodnotách pH, kortizolu a lékařské psychologii nic nevěděli, poznali ale, že jim dělá dobře. A koupali se v ní. Síra. Oxid uhličitý. Radon. Hořčík, vápník, sírany. Síla, ochrana, svoboda.

Elin se postaví na dno, obě chodidla přitiskne k dlaždičkám, otevře oči, odhrne si mokré vlasy z čela. Má je obarvené na stříbřitou blond, sahají jí po uši, obličej rámuje kratičká ofina jako podle pravítka. Vidí před sebou obraz, který tvoří: paže nahoře, ruce ve vlasech, pohled upřený do dálky, na ramenou odlesky slunce. Nikdo nefotí. Nikdo nekliká, nelajkuje, nekomentuje. Smartphone zatím nezapnula. Po návratu z prázdná, z tepla, ze stavu beztlíže po něm sáhne, každý pohyb palce ji znovu zaplní, zatíží, zabolí. Nebude číst všechno, ale bude toho číst dost.

Později.

Také venku stojí na trávníku lehátka, mezi nimi velké rostliny, o kus dál ostatní bazény. Je jich celkem dvanáct, vířivky, dráhy pro sportovce a dětská část, obří skluzavka, mělká voda pro batolata. Každý den tady plavou stovky lidí a tváří se, jako že ostatní nevidí, chtějí si v davu zachovat iluzi soukromí, jenže občas to nejde, noha ve vodě zavadí o jinou nohu, rychle uhnou pohledem. A dole, ve wellness, hnětou masérky cizí kůži, kosmetičky nanášejí krém na zarudlé nosy, omotávají pomerančovou kůži na stehnech fólií. Celé termální lázně představují oslavu tělesnosti, servisovací tác, lidské mraveniště, lidé, lidé. Mají vlasy a drobné škrábance mezi prsty, ztvrdlou kůži na patách a šupinatou na loktech. Necháávají se mačkat, štípat a mazat, aby

vypadali přijatelněji, protože se za sebe ve veřejném bazénu stydí, a ten stud se nedá přelstít ani úsměvem.

Elin si stoupla, aby se mohla ještě jednou odevzdat vodě. Uvolněně, ve víru bublinek, ve stavu beztlíže. Pak musí ven. Říká se, že dvacet minut stačí. Protože kůže vstřebává vše, co neviditelně tančí mezi molekulami. Protože by jinak selhal krevní oběh. Elin si často říkala, že se tomu vzepře. Zůstane třicet sedm minut, celou hodinu. Jenomže tělo pokaždé řekne dost. Jemně a rozhodně. Lehounkou závratí, slabým tahem v podkolenních jamkách, odnes mě ven. Plave zpátky ke schůdkům, k županu a k souši, kde záleží na každém kroku a na každém slově. Tichý povzdech ve svalech, nechtějí se hýbat, zatřepe prsty, co se na konečcích scvrkly, posbírání pocitu, myšlenky, svoje i cizí, chytí se madla, bez opory by nevylezla. Tělo se vynoří, na krku ji zastudí vzduch a je zase

[christian557] Nic na tobě není, holka s tak malejma
kozama by –

samo, má hranice, je dlouhé a

[jsemzvychoodu] Kdo by chtěl šukat žirafu, no ne –

hubené, občas nemá žádnou oporu, bříza ve vichřici, příliš se ohýbá doleva, doprava, vždycky je něčeho málo a něčeho moc, každý

[dekujunechci] co je to za debilní účes, na tebe by
se dalo koukat jen s pytlek pře-

má nějaký názor, 1,2 milionu sledujících, přehodí si přes tělo župan jako záchranný kruh, vklouzne do bot, přetáhne si kapuci přes hlavu, až k očím. Jeskyně. Malá jeskyně. Plavání otevřelo den, a teď.

Teď je otevřený.

Cestou do svého pokoje zatíná zuby tak silně, až to křupe a jiskří, uši má dosud zalehlé, uzavřela se do sebe, každý krok duní. Je obryně, hlavou se otírá o strop, pažemi by mohla z okna obejmout celé křídlo budovy, je konečná, hlučná, otřásá světem, její nohy nikde nekončí. Voda ve sprše není jemná, nenadnáší, neléčí, je to funkční, poslušná voda, myje a šplouchá, zatímco si Elin šamponuje vlasy a ve spěchu se holí. „Nech to růst,“ říká její matka s oblibou, „body hair has no gender.“ Elin si zlehka přejede přes oči, přestože v nich nejsou žádné slzy. A pak přijde lačnost, zatne jí do tváře drobné pařátky. S ručníkem omotaným kolem boků odemkne Elin telefon. Kapka z vlasů jí spadne přímo na displej, do středu nápisu Instagram. Počet oznámení je děsivý. A zároveň to největší ujištění. Pořád tam jsou. Visí na druhém konci černé šňůry vedoucí z Elinina telefonu do světa, dávají srdíčka, klikají, nakupují, pořád se jí drží. Elin stojí nahá a mokrá v tom velkém uklizeném pokoji, v němž bydlí tak opatrně, protože všechno, co zašpiní, uklidí někdo jiný, čas se jí velkými sousty zakusuje do prstů, chramst, chramst. Obrázky, videa, komentáře, reely a tiktoky, reklamy a maily, půlhodina je pryč.

„Domluv si sama se sebou pevné časy,“ poradila jí terapeutka a Elin přikývla jako někdo, kdo má v úmyslu se tou radou řídit. Ale aspoň už nějakou dobu odkládá na noc telefon na zem k botám, co nejdál od postele. Přesto se všechno to, co se s ní přes den na sítích stalo, v noci pokaždé připlazí k ní pod peřinu.

Z hotelových chodeb odstranili před dvěma třemi lety koberec, byl tmavě modrý, s krémovými pruhy. Elin si vzpomíná na pachy, které do něj byly zašlapané. Současně nechala matka vymalovat. Na stěnách teď visí obrazy od nejruznějších umělkyní. Romaine Brooks, Gertrud Kauders, Njideka Akunyili Crosby, Delita Martin, bílých žen přesně

tolik jako černých, pod každým rámem cedulka s daty a fakty. Všechno, co svět o těch malířkách neví, se tedy dočtete tady, ve wellness hotelu, který Alma už sedm let vede. Když Elin vidí, jak se hosté zastavují a s nakrabaceným čelem čtou, na sobě bílé froté, na nohou hotelové pantofle se zeleným logem, sevře jí hrdlo pýcha. Prostě se s tím smířte, chtěla by jim pošeptat.

Většina lidí ještě spí, to se na dovolené smí, obrátí se na druhý bok, položí tvář na splácnutý polštář. V uších ozvěna prasklých snů. V koutcích úst zaschlý noční děs.

Cestou do Almina bytu ve čtvrtém patře Elin nikoho nepotká, ostatní zaměstnanci jsou dávno na nohou, vytahují z pece housky a skládají bedny s ovocem vedle odšťavňovače, připravují saunové esence, eukalyptus a lesní svěžest, kontrolují čerpadla, obsah chloru, roličky toaletního papíru ve family zóně. Všude je ticho, ale ve zdech už to tiše šumí. Elinino tělo má teď normální velikost. Ve výtahu jí pohled stoupá po zrcadle zdola nahoru, jako když se staví hrad z písku: základ tvoří světle žluté mokasíny, overall je zářivě modrý, má dlouhé nohavice a tenká ramínka, volně Elin splývá přes prsa. Pod látkou se rýsují bradavky. Na saku se střídá bílá a ta samá žlutá jako na botách. Elin si uhladí vlasy, stříbřitou helmu, upraví ofinu. Tmavě zelená linka kolem očí, jediným přesným tahem. Na rtech maličko lesku, voní po jahodách. „Chtěli by, abychom byly pořád malé holčičky,“ slyší matčin hlas. Elin zamručí, setře si lesk z úst a zadívá se na průhledné, rozmazané šmouhy na hřbetu ruky. Olízne je. Chutnají překvapivě hořce.

A trochu po chloru.

• • •

Na souši nic neplyne, všechno je roztříštěné.

• • •

Matka mluví nezvykle hlasitě, Elin ztuhne. Poslouchá, ničemu nerozumí, otevře dveře bez zaklepání, zvědavost jí nedovolí čekat. Alma zvedne hlavu, v pohledu se jí objeví nevole, hned ji zažene, ale Elin už si jí všimla. Bez dalšího slova matka hovor ukončí, položí telefon na stůl a rychle něco hodí do zásuvky. Dívají se na sebe, hudba je tichá, ale díky rafinovanému zvukovému systému výrazně přítomná. V tom mlčení dřímou všechna přání, která Elin nesmí mít.

„To je Sarah Nemtsova,“ řekne Alma rychle.

Elin přikývne.

Kdysi tady taky bydlela, ve vedlejším pokoji, hudba linoucí se skrz zeď tehdy znamenala, že je čas vstát. Když před třemi lety oslavila osmnáctiny, trvala na tom, že se přestěhuje do přízemí, a Alma okamžitě svolila.

„Elinina malá emancipace,“ říkala tomu a každému vyprávěla, jak je to pro její dceru důležité.

„Získala několik ocenění za soudobou hudbu a učí na Mozarteu,“ dodá Alma jakoby nic.

Elin ty tónové sekvence připadají nelibé, směsice trhaných zvuků a neuchopitelných zvuků, ale nekomentuje to. V těchto prostorách se nesoudí, tohle je safe space. Pro umění. Pro knihy. Pro těla.

Na rty se jí derou otázky: S kým jsi to mluvila? Kdo ti volal? Co jsi přede mnou schovala?, zůstávají však viset ve vzduchu. Alma náhle vstane, přejede si rukou po krátkých vlasech.

„Dnes nemám chuť na snídani,“ řekne. „Skočím si do koupelny a pak můžeme dolů do kanceláře.“

Elin je probuzená, odpočatá a připravená, a zároveň unavená. Je to svíravá, stará únava sestávající z tisíce střepů. Na otázku *Co tvoje matka udělala špatně?* by Elin odpověděla: Nic. A myslela by to vážně.

Sotva Alma zavře dveře koupelny, Elin přeběhne ke stolu, pomaličku otevře zásuvku, tiše, bez jediného zvuku. Uvnitř je fotografie. Nevytáhne ji, jen se jí jemně dotkne ukazováčkem. Alma jako malá holka, o tom není pochyb,

bosá chodidla v dětských sandálkách. Elin viděla dvě tři matčiny fotky z dětství, na nich ale byla vždycky sama. Alma se neusmívá, oči maličko přimhouřené, ruka napřažená, jako by se po něčem natahovala, je v ní cosi tvrdohlavého. Dívka vedle ní se jí příliš nepodobá, ale Elin si je jistá, že jsou to sestry. Špatně se jí dýchá, cítí tlak na hrudi, dívá se pozorněji. Druhá dívka je vyšší, starší, paži má položenou kolem Alminých ramen, naklání k ní hlavu, obličej má klidný, podivně dospělý. Za nimi stojí žena, bezpochyby jejich matka. Účes má staromódní, kabát taky, směje se s bezprostředností, jaká se najde jen na momentkách, její ruce spočívají na ramenou obou dívek. To musí být Elinina babička. Trojice stojí těsně u sebe.

Jaké by to asi bylo, být obklopená ženami, které tu byly před Elin a teď jsou tu s ní. Být obklopená ženami.

Zavře zásuvku a zalapá po dechu. Hlavně teď nezmizet v nicotě.

Alma vyjde z koupelny, opře se o zárubeň a zvedne ruce, Elin se rozesměje, když spatří její podpaží. Chloupky jsou pečlivě zastřižené do rovného proužku, svítivě růžového.

„Večer jsem si je obarvila,“ řekne matka, bylo by hezké, kdyby se Elin zeptala, jestli by jí tu barvu nenanesla. Elin by jí opatrně natírala na kůži růžový gel, trochu by si povídaly a po chvíli by si Elin snad zvykla i na tu hudbu.

„Neříkala jsi, že tě ty tmavý odrosty děsně rozčilovaly, když jsi je měla tyrkysový?“ zeptá se Elin a doufá, že její smích zněl falešně jenom v její hlavě.

„Tak si je prostě zase oholím,“ opáčí matka, spustí ruce a zadívá se Elin do očí.

Okamžik, kdy by mohla říct „My body, my choice“, pomine. Elin to stejně slyší.

Jedna kamarádka, na vyvážení, aspoň jediná. Kamarádka, s níž by se Elin mohla setkávat na úrovni, kam její matka nevstupuje, s níž by ji něco spojovalo, třeba jenom věk. Která by slyšela i to, co Elin neříká, společně by ze svých zážitků upletly lano a pak by se ho mohly roky držet. To by stačilo.

Alma nechá ticho dozrát, potom vklouzne do světle šedé džínové bundy s knoflíky zdobenými perličkami, pohlédne do zrcadla nad tmavě zelenou komodou, přejede si dlaní po vlasech a zkušeným pohybem nanese rtěnku. Elin si vzpomene, jak matka sedávala ve vaně, ruce zvednuté, aby jí barva chytila, vedle sebe sklenku bílého vína, co zatím dělala Elin, ve stejné budově? Matka umí úplně všechno. Umí dokonce i nechat věci být. A pokud jde o nezávislost, je ta nejlepší. K početí dcery muže nepotřebovala, a později taky ne. Občas odjede na noc pryč, ale nikdy Elin neřekne, kde byla. Muži podle Almy nestojí za řeč. Ženy taky ne. „Možná si obarvím i konečky,“ řekne matka a pohlédne v zrcadle na Elin, která stojí kousek za ní.

Objetí přijde nečekaně, a přece ne. Jsou dvě, a jsou jedna, vždycky byly, spojené tělo matky a dcery, srdce, mozek. Elin nasaje máminu vůni, možná je její vlastní. Vyrostla, přerostla matku, ignorovala a překročila všechny hranice. Přesně tak, jak ji to matka naučila.

Tuhle lásku Elin zná. Je v ní doma. Je přijímaná, beze zbytku. Dostává, co chce. Ale dokáže říct, co to je. Jistá tvrdost. Jasně požadavky. Ví, jak na to, ví, jak být ženou. Ženou podle Alminých představ.

Není to poprvé, co Elin v matčině objetí cítí prázdná místa. Ale poprvé mají ta místa konkrétní tvar: nakloněná hlava, ruce položené na ramenou.

Ucukne pohledem, aby jí při odchodu nezbloudil k zásuvce psacího stolu. Ví, že před ní matka něco skrývá, a přesto ji to pokaždé znovu zaskočí. A zraní. Způsobem, jenž v ní rozněcuje vztek a vzdor.

•••

Prvního ošuká kolem jedné. Čeká na ni v převlékárně vedle alpské sauny, třetí dveře vpravo. Elin tam jde bosa a bez saka, stáhne si ramínka overalu a on má vzápětí ruce na jejím těle, sáhne jí mezi nohy. Je vlhká, on se kření, jako

kdyby to byla jeho zásluha. Vlasy má hnědé a trochu mokré, buď z vody, nebo ze sauny, voní po eukalyptu, líbá ji pomalu a mile, ale Elin cítí v hrudi horkou netrpělivost. Klekne si, přejede mu jazykem po ptákovi, jenom letmo, on zasténá, jak je to jednoduché. Tělo, tělo, hostina, Elin se jenom musí obsloužit. Nasadí mu kondom, otočí se, lavička, na níž sedí, je úzká, Elin se zapře o protější stěnu kabiny. Masiv, smrk. Na profilovce ani nemá obličej. Pouze trojúhelník bikin mezi stehny, na hotelovém lehátku, aby hned poznali: Tahle je tady. Tahle je blízko, tahle je k mání. Přiráží, mimo její rytmus, Elin protočí oči. Důrazně zatlačí, dokud nepřestane, tak je to nejlepší, nevidí mu do obličeje, žádný nemá. Je to jenom ochotný pták, prsty na jejím břiše, na ramenou, je to zvuk, je k dispozici. Soustředí se na hučení v uších, jak sílí a stoupá, levou ruku si položí na klitoris, tře si ho a zamumlá: „Řekni něco... o mně. Jak se ti... líbí moje tělo?“

„Jsi sexy,“ ozve se zezadu.

To nestačí.

„Dál,“ dožaduje se Elin.

„Jsi vážně kus,“ zasténá, „máš tak hebkou kůži.“

Přejede jí rukou po zádech.

„Krásná,“ řekne Elin uštvaně, „myslíš, že jsem krásná?“

„Jo,“ odpoví, „jo, moc. Nečekal jsem, že budeš vypadat tak dobře. Jako elfka.“

Ubohý, pomyslí si Elin. Přitiskne se zadkem k jeho klínu, diriguje jeho tělo silou své vůle.

„Na kolik bys mě ohodnotil?“ zeptá se chraplavě. „Ve srovnání s jinýma holkama, co tě vzrušují.“

Nasaje vzduch mezi zuby, hlasitě vydechne. Elin se opře čelem o dřevěnou stěnu, oči nechá zavřené. Trochu rychleji. Už to bude.

„Jsi sexy,“ řekne. „Hodně sportuješ?“ Chytí ji oběma rukama za stehna. „Pevný,“ zamumlá, „to mám rád.“

Elin se rozklepou nohy, chvění vystřelí vzhůru, zadrží dech, on ji fakt nechá, ať si to udělá sama, ať se to prostě stane.

„Jsi hubená,“ pronese ještě.

Elin se udělá. Vtáhne bezhlesně vzduch, zamrká, a cítí vlnu energie až do spánků a konečků prstů.

„Och,“ vydechne on, „počkej.“

Zůstane v klidu, zatímco ji drží za boky a vystříká se do kondomu. Vzrušilo ho, že ho použila, a to není praktické. Ošoustala mě, bude se smíchem vyprávět, stejně překvapený jako pyšný, vysvětlí si to jako vlastní zásluhu, chtěla ho. Elin mu profesionálně podrží kondom u kořene penisu a postaví se. Pár pohybů a overal má zase na sobě. Líbí se jí to tepání, ta vnitřní horkost. Rovnováha. Nasycení.

„Wow,“ řekne on.

Natáhne ruku ke dveřím, ale on ji zadrží.

„Budeš tu i zítra?“ Posadí se, hledá kalhoty. „Jaký máš číslo pokoje?“

„Pššt,“ odpoví Elin a je pryč. O kousek dál si dvě starší ženy povídají u stolku s čajem. Možná všechno slyšely, na Elin se ani nepodívají.

Lehkým krokem přejde k výtahu, je teď placatá, uhlazená, rozprostřená, jako hadřík vznášející se ve vzdušném víru, lehounká příkrývka, rozprostírá se do všech stran. Elin je vlnění, mihnutí, mohla by klouzat chodbami dva metry nad zemí, úplně nehlučně.

•••

Začalo to kabelkami. Wellness hotel byl zavřený, skoro všichni zaměstnanci doma, zůstal jenom údržbář, pár uklízeček a kuchařek, nikdo z nich neměl alternativní domov, kam by mohl jít, pro Elin a její matku platilo totéž. Ačkoli to není tak docela pravda, to matka je od toho alternativního domova odřízla. Během lockdownu žily mezi prázdnými bazény, lehátky a stoly v restauraci. Neobydlené prostory a přízračná nesmyslnost infrastruktury, již nikdo nevyužívá. Hudba, knížky, domácí výuka. Chipsy, sušenky, filmy. A internet. Elin se celé hodiny toulala

po hotelu. Ve skladu objevila kabelky. Celou hromadu, nejrůznější barvy, v původních obalech, snad nějaká PR akce z předchozích let. Mezitím se z nich staly vintage kousky. Elin začala kabelky rozmisťovat v opuštěných termálních lázních. Fotila je a točila videa. Pověsila si je přes rameno a vymýšlela si postavy, které pak hrála, se slunečními brýlemi, líčidly, parukou. Byl to způsob, jak zabít čas, a něco se rozjelo. Opuštěná krajina s bazény coby jakési nemísto. Elinina komedie pod heslem „co už můžu ztratit“. Anebo její tělo, přesně podle norem. Najednou přišel úspěch. Kosmetika. Móda. Kulma zdarma, kruhové světlo, kurz marketingu pro sociální sítě. A počet sledujících, ze kterého jí v dobrých dnech buší srdce, a v těch špatných taky. Ráda by věřila, že je to všechno jenom hra. Že jí to nemůže skutečně ublížit. Že to svým způsobem i dává smysl. Bikiny, sportovní podprsenky, opalovací krémy, lajky, peníze. Ale otázka zní: Kolik nenávisťi se vejde do jednoho ženského života?

Elin vidí, jak se jí na displeji telefonu rozsvěcují oznámení, a než se stačí odvrátit, vtáhnou ji dovnitř, už jsou tady zas,

[veronikka] Jsi tak ošklivá, můj chlap by si o tebe
neopřel ani ko-

komentáře, a proč vlastně mnohem víc bolí,

[simonesüüd] Ženskou máš mít za co chytit
a má držet hu-

když je píšou ženy, Elin to nečekala, na začátku, nečekala nic z toho, našla kabelky a vyvalila se na ni lavina nenávisťi, nekonečný proud

[marthamartha] Při pohledu na tvoje tělo i lesby
utečou za prvním ptá-

zraňujících poznámek pronikající do jejího nehodnotícího mateřského světa jako pronikavé praskání šířící se zdí. Odtrhnout oči od displeje je fyzický výkon. Prsty ji bolí, tak silně svírá telefon.

Nová kampaň, kterou s Almou pro hotel vymyslely, taky vyvolá vlnu nenávisti. A bude těžké ji uhlídat, mazat jedovaté a žlučovité komentáře dostatečně rychle. Elin je připravená, už si zvykla. Ženy, které píšou na internet, které se na internetu ukazují, ženy, které jsou na světě, které prostě existují, musejí počítat s urážkami. Ví, že míra útoků na političky se na sítích blíží stovce procent. A nakonec je to vyčerpá. Odstoupí. V parlamentu potom chybí jejich hlas. Ženy chybějí všude, kde se rozhoduje.

• • •

Zaklepe na dveře pokoje, uslyší za nimi smích. Jeden z nich otevře, druhý sedí na posteli. Oba mají na sobě koupací šortky. Elin je zase bosa, zase nemá sako, dva pohyby a odhalí prsa.

Jeden je vyšší, druhý blondák, možná jsou to kolegové nebo kamarádi. Elin je to jedno. S tím vyšším měla shodu, jak vypadá druhý, nevěděla. Teď jí připadá přitažlivější a políbí nejdřív jeho. Stáhne si overal přes boky, nechá ho spadnout, vystoupí z látky, druhému položí ruku na hrudník, cítí jeho prsty na svém zadku. Zelenkavé závěsy jsou zatažené, světlo přes ně proniká a v jeho paprscích se vznášejí drobné částičky prachu.

Elin je malá a zaoblená, kompaktní a vůbec akorát, všechno po ní a do ní klouže, je jako útvar z pěnových kuliček, pružná a poddajná. Prohlubně a výčnělky do sebe dokonale zapadají. Elin je plastelína, molitan, tmel na okna.

Cítí vodu po holení a pot, v nose jí zůstává vosk na vlasy a lehký kovový pach, to když na kůži zaschnou sliny, slyší supění a vzdechy. Muži se přizpůsobí jejímu rytmu a usmívají se na ni, spletenec souhlasu a uznání. Ber si, ber si, ber si.

„Vypadáš jako z jiný planety,“ zašeptá jeden z nich.
„Jako z filmu,“ řekne druhý a Elin zrychlí.
„Jako stříbrný zjevení, z kterýho má člověk strach, a oprávněně.“
„Krásný zjevení?“ zeptá se ona.

• • •

„Kolik jich dnes bylo?“ chce vědět terapeutka.
„Jenom jeden,“ zalže Elin a z výrazu terapeutčiny tváře na obrazovce pozná, že jí nevěří. Přejede si rukou po čele, potlačí povzdech.

„Chtěla ses přece pokusit tomu impulsu vzdorovat. Raději si polož otázku, po čem doopravdy toužíš.“

Terapeutka mluví jemným, modulovaným hlasem. Elin už přes rok přemýšlí, jak asi zní, když právě nepracuje.

První panickou ataku připsal lékař lockdownu. Ať se prý uvolní. Při druhé jiný lékař řekl, že je to puberta, hormony, psychosomatika. Tehdy bylo Elin devatenáct. Matka šermovala statistikami, aby dokázala, že medicína ženy zanedbává, ale nedosáhla ničeho. Disociativní porucha. Tělesná dysmorfie. Deprese. Za ty poslední dva roky slyšela spoustu odborných výrazů a stejný počet rad. Jíst zdravě. Sportovat. Myslet pozitivně. Každý večer si napsat, co dobrého se jí ten den přihodilo.

„Tys chtěla, abych to zkusila,“ odpoví Elin. Má za sebou jídlo i sprchu, sedí v županu na posteli, před sebou notebook.
„Já vím, co chci. A kde to najdu. Takže si to prostě vezmu.“

„Ale v tomhle rozsa-“

„Klasika. Trestat ženskou za to, že něco chce,“ skočí jí Elin do řeči.

„Že jsi žena, v tomto případě nehraje roli,“ opáčí terapeutka. Má brýle se zlatými obroučkami, možná jen s obyčejnými skly bez dioptrií.

„Ale jistěže hraje!“ vykřikne Elin.

Na okamžik je ticho. Chtěla by čokoládu. Nebo dvě. A mobil. Chce ho cítit v ruce, tu známou váhu, virtuální králíčí

nory, do nichž se může propadnout, večer bývají obzvlášť hluboké.

„Myslím, že máma dnes mluvila se svým otcem,“ řekne pak Elin. „Položila telefon, jakmile jsem vešla do pokoje. A vytáhla takovou fotku... Zřejmě má sestru. Nebo měla? Nevím. Nic mi neřekne.“

„Mluvila jsi s ní o tom?“

Elin se nechce vysvětlovat, že se otázky nebojí zdaleka tolik jako odpovědi.

„Chtěla jsi dítě jenom proto, abys mu mohla předat svoje názory,“ vyčetla matce před několika lety. „Chtěla sis vypěstovat miniaturní verzi sebe sama.“

Už si nepamatuje, co jí máma odpověděla. Ale nepopřela to. A možná to není ten nejhorší důvod, proč si nechat dítě vstříknout do těla, jít sama do spermabanky s přesvědčením: Co vím a čemu věřím, musí být v tomhle světě zabetonováno.

Těhotenství byl obchod, který Elinina matka uzavřela sama se sebou.

Ale ta fotka.

Na té fotce Alma někoho má, sestru a taky matku. Na té fotce je Almin původ, což znamená, že i Elin odněkud pochází. Že nevznikla jenom tak, z vůle jediné ženy, která chtěla sobě a světu něco dokázat. Že před ní byli i jiní. Že tu možná pořád ještě jsou.

„A teď se mi stýská,“ řekne Elin tak tiše, že to terapeutka možná ani neslyší.

Když někdo zvládne všechno sám, všechno, úplně všechno, kolik důrazu nakonec zůstane na slově sám? Když si matka a dcera připadají jako jedno tělo, je to krásné, ale nemohly by být i součástí něčeho většího? Když se Alma uhníždila ve svém příběhu, aby vysvětlila, proč není v kontaktu s rodiči, říkala pravdu? A proč zamlčela vlastní sestru? Elin mrkne na hodiny vpravo nahoře na obrazovce. Sezení má trvat ještě čtvrt hodiny. Cítí napětí v hrudníku a překříží ruce na prsou ještě pevněji.

„Možná se právě to snažíš kompen-“

„Už musím,“ řekne Elin a zaklapne notebook.

Jde do koupelny a zadívá se do zrcadla. Vytáhne stejný lesk na rty jako vždycky, nanese si ho, přivoní k němu. Jahoda. Sladké, malé holčičky.

• • •

Okamžik, kdy stojí za dveřmi pokoje a netuší, co čeká za nimi. Vzrušení. Mohla by být tou, která nezaklepe. Která si netroufne. Která věří na pohádku o hodné holčičce. Běž domů, nebo tě sežere vlk. Vedle pokoje číslo 470 visí obraz od Elisabeth Chaplin, narozené roku 1890 ve Francii. Mladá tmavovláska se sklopeným pohledem si tiskne k hrudi knihu. Vypadá zasněně, zdrženlivě, nesměle.

Elin rázně zabuší na dveře.

Muž si ji vážně měří, odhaduje ji, pak o krok ustoupí a pustí ji dovnitř. Elin se v břiše okamžitě vzedme vlna horka.

Nepřevlékla se, pod županem je nahá, rozváže ho a nechá spadnout. On se zadívá na její tělo, ale neusměje se, není ani příliš blízko, ani příliš daleko, drží si zvláštní odstup. Elin musí vynaložit všechnu sílu, aby se neusmála, smířlivě, vlídně, s nádechem naděje. Bylo by to pitomé. Vštípené. Výsledek ženské socializace. Sáhne po jeho tričku, on si ho přetáhne přes hlavu. Černé vlasy, tmavé oči, v pokoji svítí jen malá lampička na nočním stolku. Ticho. Elin chce přeskočit jeho odstup jako překážku, hledá v jeho gestech známý hlad. Přitiskne se k němu, cítí cigarety a hotelový šampon. Hodí ji na postel, svalí se na ni celou vahou, olízne jí krk. Elin se mu vymaní, otočí ho na záda, posadí se na něj, vytáhne mu ptáka. Vezme ho do úst, hraje si s ním jazykem, rty i prsty, dvakrát vzhledne, protože on je stále potichu. Pozoruje ji. Na nočním stolku leží několik kondomů. Po jednom sáhne, roztrhne obal. Vezme jí ho z ruky, nasadí si ho sám. Pořád nepromluvili ani slovo, on je teď zaměstnaný

a ona ne, takže si Elin připadá obnažená. Rychle ho zatlačí zpátky na postel, chce na něj nasednout, ale on se jí nepodvolí. Nechce se nechat vést ani dirigovat. Je v tom tiché přetahování, které jí bere dech, přestože není fyzicky náročné, spíš jako by se snažila přepnout spínač, který nereaguje. Elin se tiše zasměje, když ji znovu přitlačí do matrace a vnikne do ní. Je to v pořádku, nevadí jí to. Jenom v sobě nedokáže rozdmýchat žádný žár ani šum, a on dosud nevydal žádný zvuk. Je nad ní a dívá se jí do tváře, jako kdyby ji studoval. Elin hýbe pánví, napíná se proti němu, nenacházejí společný rytmus. Ještě dvakrát se pokusí dostat nahoru, většina mužů si přece užívá, když můžou jenom tak ležet, když nemusejí nic řídit, nic určovat, i oni, o tom je Elin přesvědčená, tajně sní o lačné ženě, o děsivé vagíně, chřtánu, často zobrazovaném se zuby. Sevře jí zápěstí a krátce zavrčí, potom se stáhne. Elin chce něco říct, ale muž ji obrátí na břicho, drží ji za krk, obličej jí tiskne do polštáře. Cítí zápach hotelového bělidla. Nevadí jí to, není to nic hrozného. Nemůže se jí to líbit pokaždé. A ona patří k té hrstce žen, jichž se orgasm gap netýká, skoro vždycky se jí to líbí, neměla by si stěžovat. Za chvíli to skončí a bude moct jít spát. Jen mu trochu podržet, nic víc nemusí. Udělá se tiše, stejně jako ji celou dobu šukal. A Elin zasáhne prudký děs, vymrští se do sedu. Na sobě, v sobě cítí cosi horkého a lepkaového. Sáhne si mezi nohy. Šmouhy. V břicho jí exploduje panika. Na podlaze leží kondom. Nepoužitý.

„Jak jsi...“ šeptne a on pořád nic neříká, vstane a beze slova se utře, v očích má temný výsměch a odstup, který vlastně nikdy nezmezil. Elin chybí hlas. Chce pryč, okamžitě, popadne župan a už má ruku na klíce, ulpí na ní sperma, dveře se otevírají příliš pomalu, na chodbě se rozsvítí světlo, zářivě bílé, skoro nesnesitelné, a visí tam ten obraz s dívkou a knihou, neposkvrněnou a hodnou dívkou, dlouhá chodba, na konci výtah, žádná hudba, žádná voda. Elin slyší vlastní srdce a tichý nárek, zní to divně, neví, jak má všechny svoje části dostat zpátky do pokoje, už nejsou s ní.

Je složená z třísek, lidská mozaika, všude za sebou trouse drobné kousíčky, nemůže se zastavit, nesmí zůstat stát, musí posbírat, co zbylo, a prostě přidat do kroku, jinak nikdy nedorazí do cíle, to, co se z ní po cestě oddrolí, snad znovu doroste. Po nohou jí stéká pramínek, teplý a cizí, zná výraz pro to, co právě udělal, zná všechny výrazy, opravdu všechny, heterofatalismus, androcentrismus, stealthing, weaponized incompetence, ale co z toho? K čemu to je? K ničemu. Úplně ses odstříhla od světa, řekla jí terapeutka, copak Elin neví, že žádné bezpečné místo neexistuje, že svět je všude a dostane se kamkoli. Třas v nohou k ní nepatří, ani tiché vzlykání, dokonce ani froté látka, jež se dotýkala tolika jiných těl, nic z toho není Elin a Elin není nic, bere schody po dvou, už je skoro dole, přitom nahoře, ve čtvrtém patře, je byt a máma nejspíš právě poslouchá hudbu nějaké zapomenuté skladatelky, co u toho asi dělá, třeba si právě holí podpaží.

Děloha

Jsou mnou posedlí, protože mají příliš krátké ptáky. Let me explain. Skoro na mě dosáhnou, můžou do mě bušit, radovat se, že vyplnili vagínu až k mému hrdlu. Bolí to, a když je na to upozorníš, možná přestanou, zamumlají omluvu, ale frustrace v nich zůstane. Protože tělo s dělohou má v sobě cosi skrytého a tajemného. Počátek. A oni to chtějí vlastnit. Ovládnout. A když na to jejich ptáci nestačí, přijdou s papírem a tužkou. Se zákony a pravidly. Nebo s náboženstvím. Já jsem děloha. Spojují si mě se ženstvím. A o všem, co se mnou bude, rozhodují muži.

Nuri

Kdyby měřil o pár centimetrů víc, třeba o dvanáct nebo možná o sedm, měl by ve světě jiné místo. Nejenom proto, že by jeho postava působila vznešeněji a vyrovnaněji, ale i kvůli ženám. Házely by po něm ty svoje svůdné pohledy, tak jako je celý večer házejí po Valentinovi. Nebe nad jeho hlavou by bylo rovnější, dosáhl by na víc, sahal by výš.

Dvě z nich přijdou k baru, opřou se o pult, prsa se jim ve výstřihu pěkně vytvarují. Usmívají se. Nuri jim úsměv opětuje a ví, že Valentin zůstane vážný. Přátelský, ano, kývne hlavou na pozdrav, Nuri se ale usmívá. Je to reflex, nedokáže ho zastavit. Cítí úsměv na tváři jako kovovou svorku zdvořilosti, zatímco Valentin působí zajímavěji, záhadně, nepřístupně. Jako muž pevně zasazený do záběru. A roli hraje i těch patnáct centimetrů navíc.

„Co to bude?“ zavolá Nuri.

Jedna má modré třpytky na víčkách, druhá mezírku mezi předními zuby. Energie, která z nich vyzařuje, je ostrá a barevná jako gumový míček na šňůrce.

Nuri míchá dvě mojita, soustředí se, aby použil správné množství přísad. Bojí se, že hostům drink nebude chutnat a vrátí ho. Nemůže si dovolit problémy a v alkoholu se vyzná míň, než předstíral. Míchat koktejly, to je pro lidi, co mají peníze, on se koukal na videa na YouTube. Dívka s třpytkami na očích na Valentina něco zavolá a její kamarádku

to rozesměje. Nuri to ignoruje. Stejně jako fakt, že Valentin každou noc dostává víc dýšek.

Nuri si přísahal, že nebude jeden z těch týpků, co zírají na kozy a myslí ptákem, opravdu si to přísahal. A teď je tady, ve Flexbaru, už třetí večer v řadě, a zalévá ho moře tančících žen. Vlny třpytivých šatů, rozevlátých vlasů, červených tváří, zpocený shluk ramen, prsou, nohou. Pradávný tanec náznaků a odmítnutí, kdy nemůžete říct: hele, já to celý vymyslím po svém. „Jdu na záchod!“ zařve.

„Sám?“ zeptá se Valentin a tentokrát se přece jen usměje. Nuri neodpoví.

Záchod je zasviněný a smrdí, Nuri s hrůzou pomyslí na zítřek. Jak by bylo hezké, kdyby přes noc napadl sníh, dovnitř, na zažloutlé dlaždice, na špinavou čern tanečního parketu. Ráno by ho přivítala jemně bílá plocha, křišťálová čistota. Když stojí u pisoáru, vrazí do něj opilý chlápek. Neomluví se. Nuri sklopí zrak, ustoupí k umyvadlu. Z dávkovače si vymáčkne příliš mýdla, prsty se mu lepí. V zrcadle si všimne nahnědlého flíčku v koutku úst, jako kdyby jedl čokoládu nebo mu tekla krev. Skoro nikdo by neuhodl, že Nuri pochází z rodiny s migrantským pozadím, a právě to mu usnadňuje život. Ale mluvit o tom nemůže, protože jak by měl člověk říct: Moje máma sem přišla odjinud a já cítím úlevu, že mě lidi považují za bělocha, jak by měl říct: A za tu úlevu se stydím. Aspoň si už neodbarvuje vlasy. Když musel na vojnu, oholili mu je a pak mu dorostly tmavé, nejsou kudrnaté, ale ani úplně rovné. Nehtem si vyškrábně zaschlý flíček z koutku úst a znovu si umyje ruce. Za zády slyší, jak opilec zvrací, a doufá, že trefil mísu. Že sem máma přišla odjinud, taky není tak docela pravda. Pravda je vůbec složitá věc.

Vzduch je vlhký a těžký. Jako by se v místnosti vznášel jediný velký, společný oblak dechu. Nuri do něj vstupuje jako do mlhy nervozity. Mrzí ho, že si nenamylil i podpaží. Ale Valentinův pohled říká „kdes byl“ a nedovolí mu vrátit se zpátky. U pultu se zatím vytvořila fronta. Za barem, který stojí jako kulatý ostrov na kraji parketu, jsou čtyři,

Julia s Jonasem na opačné straně. Většina lidí chce našťestí panáky, to jde rychle: láhev nad řadu skleniček, jedním tahem. Nalije jich dvanáct, vybere peníze, jeden do sebe taky kopne. Nazelenalý pepermintový likér, jako vysokoprocentní zubní pasta. Valentin to vidí a krátce pozvedne vlastní skleničku. Nuri občas stojí v drogerii a čichá k vlasové kosmetice, snaží se najít tu, kterou používá Valentin. Noc je nekonečná, noc je krátká. Nuri se pohupuje do rytmu techna, tu a tam se s láhví v ruce otočí, bleskurychle vyklízí a zase plní myčku. Míchá, protřepává, počítá, pije, tančí a usmívá se. Vlastně je to dobrá práce. Nejlepší ze všech, které má. Ale to si myslí pokaždé, když DJ přidá na hlasitosti a on má v krvi dost alkoholu. Pak se ponoří do kolektivního rauše, pohupuje se v moři jako někdo, kdo někam patří, a aspoň na chvíli si může namlouvat, že je všechno v pořádku. Prostě jenom tak. Lehké a čisté. Něžná melodie vykoupení.

Únava se dostaví s palčivou naléhavostí, jako rána kládívem, pokaždé chvíli po třetí. Nuri se podívá na hodinky a ví, že davu se ještě ani náhodou nechce domů. Mají otevřeno do pěti, čtvrtek, pátek, sobota, a vždycky se najde někdo, kdo vydrží až do konce. Kdo nechce odejít, ani když hudba dávno ztichla a Valentin rozsvítí. Nuri si říká, jak asi vypadá jejich život venku, ve světě, když radši zůstávají v tomhle zatuchlém klubu, kde se pak náhle rozjasní tak, až mžourají jako laboratorní myši v kleci. Teď už je pro něj každý pohyb namáhavý, beat mu bije v uších anebo spíš v hrudi. Navíc má strašný hlad. Pít trochu smí, to je v pohodě, ale jídlo tady v tom zatraceném baru není žádné. Jak by bylo báječné jít domů, kde by na stole čekala polévka od mámy. Ještě teplá, s rajčaty a fazolemi. Máma by si k němu přisedla a vyprávěla by mu něco o sousedce, tím svým přívětivě nezávazným tónem, a Nuri by jen tu a tam zabručel „hm“ a jedl by. Nic jiného by tam slyšet nebylo, bylo by to tak poklidné.

Valentin mu naznačí, že jde na záchod. Není sám. Sotva vyjde zpoza baru, pověsí se na něj červoblasná v zelených šatech a Nuri přemýšlí, kdy s ní Valentin mluvil? Mluvil s ní

vůbec? Nebo si jen vyměnili pohledy? A jak vlastně vypadá pohled ve stylu „nechceš si to rozdat na záchodě“? Nuri si představí, jak se v kabině líbají a černovláska si vyhrnuje šaty, zatímco se Valentin snaží nešlápnout svými teniskami Nike do zvratků.

Na chvíli zavře oči a zhluboka se nadechne, ale žádný vzduch už tam není.

•••

Při loučení Nuri jako vždycky předstírá, že jede domů. Jeho život má jiné vrstvy než ten Valentinův. Pravdy jako listové těsto.

„Jo,“ souhlasí, když Valentin blaženě zabručí: „A teď chřapat až do odpoledne.“ Co z toho „jo“ je vlastně pravda?

Všechno je lež.

Odemknou si kola. Valentin netuší, jak daleko Nuri doopravdy bydlí. Pořádně daleko. Tam, kde jsou šedožlutá sídliště, zrezné prolézačky a staří lidé, kteří se vlečou k supermarketu s výrazem „nechte mě už umřít“.

„Můžeš přespat u mě,“ nabídne Valentin.

Jemu se nejspíš nestává, že by dlouho nemohl usnout a jenom zíral do stropu. Padne do stříbrných snů a celým tělem se mu rozlije ten druh klidu, který ti říká: jsi v bezpečí. Ve svém pokoji v centru. S místem na vysoké, od podzimu. A s účtem, ze kterého mu odchází školné.

„Díky,“ odpoví Nuri a dívá se přitom jinam, tam, kde není nic zajímavého. Ani pitomej kadící holub.

„Nebo se stav večer,“ navrhně Valentin a přehoupne nohu přes svůj závodní bicykl. Je leskle modrý a nový. „Můžem si dát něco k jídlu, než to zase vypukne.“

Kývne hlavou směrem ke vchodu do klubu, který právě zamkli. Nuri myslí na kondom, který Valentin na záchodě odhodil do koše, nebo možná jen tak na zem.

„Uvidíme,“ odpoví a stojí u svého kola, aniž se ho dotkne. Kolo patřilo jeho čtyřem starším sourozencům, no,

sourozencům... Kdosi ho kdysi natřel načerno, barva se místy odlupuje, vypadá to jako hniloba. Pohřební kolo, které se mu pod zadkem rozpadá, zatímco se pomalu šine vpřed.

Valentin odjíždí, ruku zvednutou na pozdrav. Prsty mu tančí ve vzduchu. V půl šesté ráno má v gestech lehkost, jako by jeho kosti nikdy nebyly těžké.

Nuri zůstane ještě hodinu, pak se musí hlásit v nemocnici.

Čeká, dokud Valentin nezmizí za rohem. Sundá si batoh, vytáhne dvě plechovky energy drinku a sendvič. První plechovku vypije na ex, levná značka, umělá pomerančová příchuť. Sýr a okurka jsou rozblemcané. Zakusuje se do sendviče jako tygr. V uších mu píská, ozvěna toho hluku, který jím celou noc smýkal. Potřeboval by postel. Postel s peřinou jako sněhová pokrývka. A sladké kakao. Místo toho mu do žaludku letí taurin a křičí na tělo: teď se nespí! Nuri si oběma dlaněmi přejede po obličejí a cítí, jak se město probouzí. Tanečníci se rozešli do svých slepomyších životů. Většina lidí má vypnutý budík, čeká je pohodové sobotní dopoledne. Ale jsou i takoví jako on. Kteří žádné víkendy nemají. Kteří nemají den a noc. Jenom plochu plnou hodin, které je třeba zaplnit a využít, u pásu, v lodním podpalubí, u hlučného stroje, hodiny směnitelné za peníze, a pak ty druhé, co žádnou cenu nemají, jako těch třicet minut na kole do nemocnice.

Nuri vypije i druhou plechovku a přiloží si ruku k ústům, protože se mu zvedá žaludek. Zvedne pravou nohu a plechovky rozšlápne, rána se rozlehne až k tichým oknům elegantních bytů s dubovými dveřmi a štukovými stropy, pronikavé prásknutí, naschvál způsobený hluk. Naskočí na kolo, které při šlapání tiše skřípe, plechovky nechá ležet na zemi. Co na tom v tomhle špinavém světě ještě záleží.

S Valentinem se seznámil na vojně, hned první den. Přidělili je do stejné ubikace, v kasárnách na kraji města. „Chceš spát nahoře, nebo dole?“ zeptal se Valentin a Nuri se vteřinu snažil uhodnout, která část palandy by se asi Valentinovi zamlouvala víc.

„Dole,“ řekl a nejspíš se trefil, protože Valentin se rozzářil. A měl tak bílé zuby.

„Divím se, že jsme na sebe nenatrefili dřív,“ poznamenal pak Valentin, když spolu stáli na hlídce u přístřešku vedle stanového tábora. Což byla pitomost, protože tam nebylo co hlídat, a ani před kým, ale bylo hezké být v noci venku, jen oni dva. „Je nám oběma devatenáct a jsme ze stejné oblasti.“

Ha ha, pomyslel si Nuri.

„Určitě jsme se už někde potkali,“ řekl do tmy, jako kdyby to mohla být pravda.

• • •

Ošetřovat nikoho nemusí. Nikomu nepomáhá s jídlem, nikoho nemyje, nepřevléká. Jenom vozí, podpírá, doprovází. Jako jakýsi zřízenec má za úkol, aby byla lůžka ve správnou chvíli na správném místě. A s nimi lidé, co v nich leží. Agentura ho nemocnici pronajímá po hodinách, jeho a jeho pracovní sílu. Konkrétně: oči, které poznají správné patro. Ruce, které uchopí rám postele. Nohy, které se vydají správným směrem, k výtahu, směrem od operačního sálu. A zase zpátky. Do pooperační místnosti, na JIP, na dětskou onkologii, na gynekologii.

Má ještě pár minut, tak si sedne na schody u zadního vchodu. Začínající den je teplý, skoro letní, byla by to ideální chvíle na cigaretu. Jenže cigarety jsou drahé. Jídlo je důležitější. Zívá tolik, až mu z toho slzí oči, v prstech nic nemá. Světlo je ostré a kruté. Pískání v uších neustává. A tak řekne svému tělu: jsi přece mladé, no tak. A pak dodá: prosím.

Nuri dovede skvěle počítat. S plnými i prázdnými hodinami, které mu visí na krku jako časový šál, s drobnými částkami v centech, s tím, jak rychlé nebo nenápadné jsou blížící se kroky. V ústech má hořkou pachutí, zatouží po polštáři z voňavých květin. Počínající den je děsivě dutý, když člověk vůbec nespál.

V šatně si zamkne batoh, vytáhne ze stohu modré kalhoty a halenu, převléká se společně s ostatními, připne si jmenovku. Přihlásí se do systému personální agentury, otevře aplikaci. 6:17, ideální. Ranní směna začíná v 6:30.

Ze začátku si Nuri připadal jako člověk, který se musí s někým srazit, aby se ujistil, že existuje. Časem pochopil, že jakmile překročí práh nemocnice, stává se součástí obřího soukolí, přichází o svou osobnost a také o lidskost, že se jeho tělo rozplyne, zmizí, přestože právě tělo a jeho síla jsou to, co tady potřebují. Dnes už mu neviditelný plášť, který nosí, připadá pohodlný. Není lékař. Nemá žádné vzdělání. Nemusí plánovat, myslet, mluvit. Odpovědnost nesou ti ostatní.

„Nechceš kafe, Nuri?“ zeptá se Ruth tlumeným hlasem, když u ní na oddělení přebírá prvního pacienta. Nuri je přesvědčený, že tu jako jediná zná jeho jméno. Dala si tu práci a zapamatovala si ho, přestože zřízcenci přicházejí a odcházejí jako malí červení mravenci. Káva, kterou mu podá, je studená, pozná to podle hrnku. Ani se na něj nepodívá, myšlenkami už je u dalšího kroku, který musí udělat, a tělem napůl taky. Přesto ho její gesto dojde. Ruth je měkká a oblá, na hlavě má neupravený uzel šedých vlasů. Je tu déle než všichni ostatní a na rozdíl od nich v něm nevidí cizince, ačkoli je jenom vypůjčený, jako baterka, propiska nebo gumička.

Zamumlá „díky“, ale příliš potichu, Ruth už je daleko, neslyší ho.

Do přístroje se mu nahraje rozpis směny, časy, jména, čísla, která má odbavit. Zkratky mu na začátku připadaly jako zvláštní jazyk. Nikdo neměl čas mu je vysvětlit a ten pocit hrdosti, když je konečně rozluštil, nemohl nikomu sdělit. Zná všechny cesty, i ty dlouhé široké chodby ve sklepě nemocnice, které pod zemí spojují různé budovy, potrubí na přepravu lidí.

Má z dospávacího pokoje vyzvednout dalšího pacienta a převést ho na běžné oddělení. Jenže když dorazí na místo, žádný pan Hold tam neleží a místnostka se sklem, kde by

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy A všechno ztichlo.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.